

2022. december 4.

Adventi zenés istentisztelet

Énekek: 181 329,2 – keresztelés, 304,1-2.8 – igehirdetés, gyermekkórus szolgálata, 457

Fohász: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. Árom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.“ **Ámen (Zs 130)**

Jézus az ajtón kívül

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.“ Jel 3,20

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Ma Isten igéje ezzel az egy mondattal szólít meg minket. Bizonyára legtöbbünknek ismerős a kép: Egy ajtó, amely előtt ott áll és szelíden kopogtat Jézus. Mi benne a megrendítő? A koldusok alázatával zörget – Ő, a királyok Királya. Akiknél zörget, a nevét viselik: Keresztyének! Ő pedig kívül van, kizárva az életükből.

Énekeket is ismerünk erről: „Ajtódon valaki kopog... Ó bűnös, ne zárd ki Jézust...” Vagy: „Jöjj, tárjunk ajtót még ma mind, a legnagyobb Király van itt...” Vagy: „Nincs helyed Jézus számára? Nézd az ajtó előtt áll! Arra vár, hogy bebocsássad, tárd ki szíved néki már! Földi örömök számára szíved mindig nyitva áll, ámde, hogyha Jézus kéri, helyet abban nem talál.” Pedig megajándékozni akar, önmagával.

1. Jézus ma is zörget, ma is kívül van...

Számunkra az ádvent általában a várakozásról szól. Azonban kérdés, hogy mit vagy kit várunk? És hogyan várjuk? Milyen igényekkel? Viszont ez a kép azt mondja el, hogy az Úr Jézus, aki a szívünkhöz érkezik és bebocsátást kér, szintén vár. Szeretettel, türelemmel, mégis sóvárogva várja, hogy befogadjuk Őt, hogy ne maradjon kívül az életünkön.

Mert hát keresztyénekként mi is az Ő nevét viseljük. Az a nevünk, hogy Krisztushoz tartozó – de valóban elmondható ez? Nem szorul Jézus kívülre, mint a laodiceai gyülekezetben, ahol annyira el voltak foglalva és telve magukkal, annyira sodródtak a világgal, hogy Jézus kívül rekedt az életükön?

2. Halljuk meg az érkezését, igényét az életünkre...

Ma sokan azt mondják, hogy két éven át annyi mindenről le kellett a járvány miatt mondanunk, végre hát most ne tagadjunk meg magunktól semmit, élvezzük a helyzetet! Nem kell spórolni semmivel! – Biztosan ez a helyes irány? Attól lesz teljes vagy igazi az adventünk, a karácsonyunk, ha sikerül mindent beszerezni, előteremteni, megvan a kellő külső csillogás, élmény, hangulat? De hol marad a hála, a lelki többre való igény?

Kedves Testvéreim! Halljuk-e a zörgető Jézus hangját? Ahhoz, hogy meghalljuk, bizony csendre van szükség. Legyünk hát egy kicsit csendben. Nézzünk utána, hol szorult ki az Úr Jézus az életünből? Ő mit szól hozzá? Mert Ő is vár, türelmesen. Észre vesszük-e magunkat? Szégyelljük-e, hogy várakoztatjuk Őt?

3. Vajon lesz-e ajtónyitás?

Ugyanis Ő nem tolakszik, nem követelőzik, ezt az egy lépést tőlünk várja. És még mindig nem ment el, pedig mennyi okot adtunk rá, hogy faképnél hagyjon, hogy elmenjen! Mondjuk hát: „Jöjj, Királyom, Jézusom, szívem, íme, megnyitom!” Előtte, aki több akar lenni alkalmi díszvendégnél, aki Ura, gazdája lehet az életünknek. Egyedül Ő méltó erre.

4. Jézus közösséget vállal azzal, aki Őt behívja.

Az Úr Jézus vágyik arra, hogy velünk legyen – *„bemegyek ahhoz és vele vacsorálok”*. Közösséget vállal velünk, ami az asztalközösségben teljesedik ki, egészen az úrvacsorai közösségig...

A vacsora – mondhatjuk – a fő, akár a napi egyetlen étkezés volt sokak számára akkoriban. De ha az estére, a sötétre gondolunk, akkor az élet végére is emlékeztet ez a napszak. Igen, még idősen, az élet alkonyán is lehet Vele újat kezdeni. Amíg Ő szól, addig nem késő ajtót nyitni Neki.

De egyáltalán nem kell megvárni az öregkort, lehet fiatalon, sőt gyermekként is kitárni Neki a szívünk ajtaját és összekötni az életünket Vele! Ha az életünk idejére gondolunk, akkor mondhatjuk, hogy nemcsak *vacsorálni*, hanem *„ebédelni”*, *„reggelizni”* is lehet vele. Nincs jobb annál, ha valaki fiatalon elindul Őt követni, Vele járni, Neki élni, Őt szolgálni.

Kedves Testvéreim! Ezért zörget az Úr Jézus ezen az adventen is. Ezért érkezik igéjében. Közénk érkezett egyszer emberi testben. Erre emlékezünk karácsonykor. De érkezik egyenként, személyesen is a szívünkhöz, hogy befogadjuk és éljünk Vele és Általa. Élhessünk így abban a várakozásban, hogy egyszer majd az idők végén visszajön, megérkezik, ahogyan megígérte. Akinek Ő valóban a szíve Ura, annak a számára ez az érkezés nem ítélet, hanem beteljesedés lesz, amikor valósággá, látássá lesz a hit.

Halljuk meg azért szeretetteljes szavát, és nyissunk ajtót, hódoljunk Előtte:
„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Ámen